

MOJANG

MINECRAFT™

BAĀNA



KIO KAN

TRACEY
BAPTISTE

MOJANG
MINECRAFT™

BRĀNA

TRACEY
BAPTISTE



edice
KLOJKAN

Copyright © 2018, by Mojang AB
and Mojang Synergies AB
Translation © Jan Mrlík, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.
Minecraft je obchodní značka
či registrovaná obchodní značka Mojang Synergies AB.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Minecraft: Brána je fiktivní dílo. Jména, místa, postavy
a události jsou buď produktem autorovy představitivosti,
nebo jsou užity smyšleným způsobem. Jakákoli podobnost
se skutečnými osobami, ať živými či mrtvými, událostmi
nebo místy je čistě náhodná.

Z anglického originálu Minecraft: The Crash,
vydaného v roce 2018 nakladatelstvím Del Rey, an imprint
of Random House, a division of Penguin Random House
LLC, New York přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-909-3

Pro Adama, Eliota, Avery a Lindsay

kapitola 1

Ráda bych poznala chytrolína, který vymyslel tvrzení, že „všechno se děje z nějakého důvodu“, a řekla mu, co si o tom myslím. Člověk, kterému se zhroutil celý svět, má sotva náladu poslouchat, že je to vlastně dobře. Například byste dejme tomu měli kouzelný stroj času, který by vás mohl odnést do minulosti, abyste napravili své chyby, ale vůbec byste ho nesměli použít. Jasná hloupost. Tomuhle ve skutečnosti *nikdo* nevěří.

Ono vlastně neexistuje nic vhodného, co byste mohli říct, když se všechno totálně a definitivně podělá. Je lepší pokračovat dál, pokoušet se napravit chyby a doufat, že nakonec všechno nějak vyjde. Mám pocit, že bych v téhle chvíli měla deklamovat něco moudřejšího, ale nevím co. Nic lepšího nemám v zásobě. No, a to s tím strojem času? Tak je to přece vždycky.

Ale stejně bych se ráda vrátila v čase a napravila chybu, k níž došlo před několika dny. Nedokážu říct, jaká doba vlastně uběhla. Čas je pro mě zrovna teď tak trochu... v nepořádku. Ale jednou v pátek, tedy před nějakou dobou, jsme s mým nejlepším kamarádem směřovali na party, která se konala při zahájení školního roku, taky se tomu říká setkání absolventů se sportovním programem.

Presvědčila jsem Lonnieho, aby šel se mnou, přestože ani jeden z nás se o sport nějak zvlášť nezajímáme. Spíš o hry, to je přesnější. Sporty – mimo videoher – nestály v našem hodnotovém žebříčku nijak vysoko. Ale já jsem si vzala do hlavy, že sportovní setkání absolventů patří ke špičko-

vým zážitkům ze střední školy, jak se to pořád omílá ve filmech, no tak proč tam nezajít? Jako zbrusu novou studentku prvního ročníku mě vyhlídka na střední školu potají docela vzrušovala. Podle mě se to podobalo situaci, kdy člověk postoupí do vyššího levelu videohry – najde tam truhly ve skutečné velikosti pro velké zásoby a ještě větší bossy (tak nějak si představuji i přijímačky na univerzitu), však mi rozumíte. Lonnieho ale vyhlídka na tohle setkání nějak zvlášť nelákala. Tak jsem mu své žadonění osladila, a to doslova. Slíbila jsem, že když půjde se mnou, upeču své vyhlášené čokoládové sušenky a vezmu deku, abychom na ní mohli sedět těsně u sebe s čokoládou mezi zuby. Ráda bych si myslela, že ho nalákaly ty sušenky a deka, ale nejsem si tím jistá. Pochopte, mezi třetáky na střední škole se nenajde moc takových, kteří by se nechali vidět s holkou z praváku a nevadilo jim to. Jenže my jsme spolu kamarádili už od doby, kdy mně bylo šest a jemu osm. A tak jsme se nějak vymykali z běžných parametrů středoškolských kamarádství. Ovšem podstatou toho všeho je, že to, co se přihodilo, byla jen moje vina. Všechno, k čemu došlo, padá čistě na moji hlavu.

Lonnie se objevil kolem páté. Vyšla jsem z domu se sušenkami a dekou, sedla k němu do auta a nechala ho vyjet. Hned jsme začali mluvit o Minecraftu. Bavíme se většinou o něm.

„Vystavěla jsi všechny pasti?“ zeptal se.

Rozklepala se mi brada. Neudělala jsem to. Hlavně proto, že jsem na to zapomněla.

„Vlastně jsem si říkala, že by bylo lepší budovat něco na základně. Tak jsem se pustila do skleněné podlahy skleníku, abys skrz ni viděl všechno, co je dole.“

„Chceš říct, žeš nedodělala to, cos tvrdila, že doděláš? Už zase?“ Lonnie to říkal spíš jako zklamaný táta než jako kamarád a zahnal mě do defenzivy.

„Já se k tomu vrátím hned, jak dodělám ten nový skleník,“ slibovala jsem. „Nechápu, proč na mě kvůli tomu takhle vyjíždíš.“

„Bianko.“

„Lonnie.“

„Musíš se držet plánu. Celý tenhle svět co nevidět vykolejí. Jestli chceme mít něco, co bude doopravdy dobře fungovat, musíme vybudovat právě to, do čeho jsme se pustili. Copak to není celá podstata testovacího světa? Napřed všechno vyzkoušet, zdokonalit, a pak se pustit do opravdové hry?“

„Myslela jsem, že podstata testovacího světa je zkoušet tam hlouposti, abychom poznali, co funguje a co ne. Prostě se vyblbnout do aleluja, nechat věci vybuchovat, dělat binec a nikdy to po sobě neuklízet.“

Lonnie zavzdychal. Přejel si dlaní po nakrátko ostříhaných vlasech a na okamžik pevně sevřel víčka, jako by ho něco zbolelo. Když oči zase otevřel, měl je šedivé jako mraky, jako obloha, a ne ocelově šedé, jaké bývají, když má dobrou náladu.

„Myslel jsem, že chceš budovat ten projekt,“ prohlásil. „Říkalas, že chceš vystavět celý svět. Nové krajiny. Celé vesnice. A zavést soustavu společenských pravidel a potom s tím vším hrát.“

„Ano, ale...“

„Ale nejdřív to musíme vybudovat. Aby se nám to podařilo, potřebujeme mít plán, Bianko.“

Nechtěla jsem, abychom se začali hádat. Nevěděla jsem, co bych měla říct, aby přestal funět jako vzteklý drak, který rozdmýchává oheň a pak ho na mě vychrlí.

„Nikdy nepostupuješ podle plánu. Napřed řekneš, že bys chtěla něco udělat, a já souhlasím: ‚Dobře, dobře, tady je plán.‘ A ty na to: ‚To je parádní plán!‘ A potom ani nepředstíráš, že bys dělala na tom, co jsem naplánoval.“

Ajaj, tohle vypadalo na pořádnou hádku.

„A přece jsem tady a dělám ti šoféra,“ dodal.

„Zrovna ti dali řidičák. Potřebuješ trénovat,“ namítla jsem. „Navíc si vezmi, jak daleko se ti rozšíří obzory, když konečně půjdeš na opravdové sportovní utkání!“

„Odkdy máš ráda sport?“ zeptal se.

Pokrčila jsem rameny. „Od chvíle, kdy jsem postoupila do té větší školy, a chci vědět, jaké to je, když jsi někde společně s masami.“

„A víš, že ‚masy‘ je jenom jiné slovo pro dav? Věř mi, na střední to vůbec není tak bezvadné, jak se může zdát.“ Otočil se a rozhlížel se po Elm Road. „Kde je vůbec ten idiotský stadion?“

„Ještě přes dvě křižovatky rovně a pak doprava,“ odpověděla jsem nafoukaně.

Před semaforem zabrzdil a vytúroval motor. I podle toho, jak se pohyboval, se zdál být otrávený. Skousla jsem si dolní ret a namotávala na prst jeden z mnohých cůpků a zase jej odmotávala.

„Abys věděl, oni staré dětské hřiště srovnávají buldozerem,“ řekla jsem najednou.

Na semaforu přeskočila světla a Lonnie se prudce rozjel.

„No a?“

„Nechceš se podívat, jak tam všechno mizí?“

„Proč?“

„No, protože tam jsme prožili svá největší dobrodružství, ne?“ pokrčila jsem rameny. „Protože už to tam nikdy nebude vypadat jako dřív. Protože to napřed bývalo *naše* místo.“

„Jo, to jistě.“

„Pamatuješ si ještě, kudy se tam dostaneme?“ utahovala jsem si z něho. Upřel na mě ty své ocelově šedé oči a já jsem se zasmála. Tenhle jeho pohled znám. Znamená to, že naše malá hádka je zažehnána.

Místo aby odbočil vpravo na Grandview, vzal to na křižovatce vlevo.

Hřiště už vyhlíželo jako město duchů. Houpačky zmizely. Zůstaly po nich jen skvrnitě modré stojany ve tvaru písmene A, z nichž oprýskávala barva. Lanová lávka ležela napůl pohřbená v černé gumové drti, s jedním koncem dosud upevněným na něčem, co bývalo lezeckou stěnou, dokud na tom držely všechny chyty a stupy.

Vyškrábala jsem se na vršek žebříku, který se kymácel, protože nebyl pořádně uchycený, a sešla jsem k rourové skluzavce, z níž jsem vyjela u Lonnieho nohou v teniskách.

„Svezeš se taky?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Překvapuje mě, že tohle je první renovace, kterou dělají od doby, kdy jsme byli malí,“ poznamenal. „Podle mého to tady měli zdemolovat už dávno.“

„Ale je to přece naše místo!“ namítla jsem.

„Bylo,“ opravil mě Lonnie, i když laskavě. Na tomhle hřišti jsme se potkali, tady se z nás stali kamarádi. Tohle místo představovalo náš první společný svět. Tady jsme si hráli na vojáky, na provazové lávce zas na piráty, skákali jsme z houpaček jako artisté z trapézu a bránili pevnost před útokem imaginárních zombií. A vlastně jako jeden z prvních projektů v Minecraftu jsme vytvořili lepší verzi tohoto hřiště. Zemi tam samozřejmě pokrývala samá láva.

I po tak dlouhé době jsme na sobě pořád lpěli, přestože naše hřiště se rozpadalo.

„Pamatuješ, jak jsem zkoušela udělat salto z prolézačky, a tys mě chytil, když jsem padala?“ zeptala jsem se, jestli i on si pamatuje jednu nostalgickou vzpomínku.

„Jo, a že jsem se staral, tak jsem si vykoledoval zlomené zápěstí,“ odpověděl Lonnie a vrtěl hlavou. „Ani tehdy jsi moc nedala nějakému plánování, pořád jsi chtěla všechno hnát do krajnosti a nikdy jsi nepřemýšlela o tom, co se může stát.“

„Koukej, kdybych chtěla, aby mě někdo poučoval, tak jsem mohla jít rovnou do školy,“ odsekla jsem se založenýma rukama.

Lonnie pokrčil rameny a nakopl čepičku z vybledlého žlutého plastu, která z něčeho upadla, a vydal se k místu, kde stávala skupina prolézaček. Většina konstrukcí ležela na hromadě. Šla jsem za ním a mlčky se dívala na tu skládku. Zrovna zapadalo slunce a celé hřiště zalévalo oranžovým světlem. Všude bylo ticho.

Měl pravdu. Tohle místo už dávno nebylo naše.

„Pojďme pryč,“ řekla jsem.

„Na setkání absolventů školy, to jo!“ poškleboval se.

Natáhla jsem k němu ruku, a když mě vzal za prsty, jako by mnou projel elektrický proud. Šli jsme zpátky k autu a houpali spojenýma rukama. Většina lidí by považovala za dost uhozené, že se spolu my dva takhle scházíme. Dvoutletý rozdíl je na střední škole totéž, co propast. Zvlášť když chodíme každý do jiné školy. Je to jako pokoušet se o rozhovor s někým na protější straně Velkého kaňonu a nemít nic než dlaně složené do kornoutu před pusou. Nahodil motor, otočil se v úzké uličce do protisměru a už jsme ujížděli pryč.

Vylovila jsem telefon a otevřela aplikaci s Minecraftem.

„Jestli mě chceš celý večer trápit tím, že jsem nepostavila tvoje blbé pasti, tak bys měl aspoň ocenit tu pitomou skleněnou podlahu, kterou jsem položila ve skleníku.“

Zamávala jsem mu telefonem před obličejem.

„Koukni se!“

„Bianko, nech toho. Řídím.“ Lonnie odrazil rukou telefon stranou.

Zahnul ostře vlevo, až zapištěly pneumatiky. Na okamžik nás oslepila oranžová záře zapadajícího slunce, auto ve smyku trochu uklouzlo a Lonnie otočil volantem, aby to srovnal. Pak jsme si – ale už pozdě – všimli, že proti nám něco přijíždí, takže jsme museli projet křižovatku na červenou, ale protože nám slunce bilo do očí, nedokázali jsme poznat, co to je; jedno bylo jisté – nešlo o žádnou maličkost.

Všechno jsem vnímala jako ve zpomaleném filmu, těch několik vteřin se natáhlo na celé roky, dokud z reproduktorů audiosoustavy náhle nezavřeštěl robotický ženský hlas.

„Varování před blízkou překážkou! Doporučuji úhybný manévr!“

Atmosféra v autě se v okamžiku zlomila z elektrizujícího vzrušení v ostrý pocit strachu – přímo proti nám se řítilo auto příliš rychle na to, aby se s tím dalo něco dělat.

Když se protijedoucí vůz natolik přiblížil, že nám zastínil slunce, zahlédla jsem i obličej jeho řidiče, ačkoli ne docela jasně. Měl tmavé oči a rovné vlasy, které se mu ježily do všech stran. Při nárazu jeho zeleného auta do našeho modrého se mu hlava zvrátila dozadu. Vzpomínám si, jak při srážce skřípal zmačkaný plech a lisoval se modrý do zeleného a ten zas do modrého a kolem nás začaly létat trosky. Sklo, kov. V jedné chvíli jako by se roztránilo i samo sluneční světlo, rozpadlo se do paprskových fraktálů a ožehlo mi oči i kůži. Pak jsem ucítila kouř. A chuť krve. Něco mě drásalo do těla a měla jsem dojem, jako by mi někdo chtěl vykuchat břicho. Napadlo mě, jestli třeba nejsem vejpl. Otočila jsem se, jestli nepříjdu na to, co se stalo, nebo že se podívám Lonniemu do obličeje a z výrazu očí poznám, jak moc je to špatné. Ale neviděla jsem ho. Jako by prostě zmizel a zbyla jsem tam jen já. Taky modré a zelené auto, která teď vypadala jako jedno a tvořila cosi jako roládu. Všude cinkalo sklo a sypalo se kolem mě jako déšť. Šokovalo mě, když jsem zjistila, že ten chlap z druhého auta leží skoro na mně, jako bychom předtím jeli v autě spolu. Byl prostě rovnou tam. Stačilo by mi natáhnout ruku a dotkla bych se ho. Zkusila jsem to. Jenže jsem nedokázala pohnout rukama. Nehýbalo se nic, jen ta dvě auta, která se jako ve vlnách k sobě tiskla a zase vzdalovala. Zkusila jsem na Lonnieho zakřičet, ale z pusy mi nevyšel žádný zvuk.

A pak všechno zčernalo.

kapitola 2

Nade mnou plane jakási svatozář. Napřed propadnu panice, než si uvědomím, že to musí být pouliční lampa. Ležím tedy na zemi. Jenže vůbec nic necítím. Ani zem pod sebou, ani vlastní tělo. Ani pohnout se nedokážu. Když zkusím něco říct, pusa mě neposlechne. Nade mnou se naklání žena s blond vlasy staženými do ohonu a mračí se. Zvedne hlavu, pohybuje ústy a beze slov někomu cosi sděluje. Ba ne, normálně mluví. Ale já ji neslyším. Jako by mi fungovaly jenom oči, a i tak... Všechno se zdá nejasné a rozhled mám omezený, jako bych se mohla dívat jen nad sebe.

Zkouším něčím pohnout. Je jedno čím. Prstem. Jazykem. Nic mi nefunguje. Říkám si, jestli už nejsem mrtvá a moje duše se jen ještě chvilku nezdržela, než zmizí... no tam, kam duše odcházívají. Třeba dostala taky ránu a nemůže se hýbat. Možná je stejně paralyzovaná jako já.

Ta plavovlasá paní má na sobě košili s nášivkou, na níž čtu: NEMOCNICE SVATÝCH ANDĚLŮ TECHNIK RYCHLÉ ZDRAVOTNICKÉ POMOCI. Nejspíš mi rukama pohybuje nad tělem a něco dělá, netuším však co, protože pořád nic necítím, ani nedokážu pohnout očima, abych viděla něco víc.

Zajímá mě, jestli jsme ještě pořád na místě nehody, jestli je Lonnie někde poblíž, jestli je na tom podobně jako já a zda je tady i ten druhý řidič, jestli při střetu vůbec něco cítil, jestli rodiče a sestra vědí, kde teď jsem, a jestli tady umřu.

Moje zorné pole se zakymácí a změní, jako by mnou pohnuli. Svatozář pouliční lampy je pryč. Nade mnou se klene skoro černá obloha, daleko tmavší, než když jsme s Lon-

niem odcházeli z hřiště. Snažím se odhadnout, jak dlouho může trvat, než obloha večer takhle ztmavne. Několik minut? Nebo hodin? Jak dlouho už tady vlastně ležím?

A tu se mi začnou vracet zbývající smysly.

Napřed nade mnou zazvoní hlas té ženy z RZP. „Připoutejte ji na lehátko!“

Kromě toho se ozývají sirény, hluk lidí přecházejících kolem a vykřikujících něco, co nedokážu pochytit, a nezaměnitelné vrzání trhaného kovu. Pod podrážkami jim skřípá šterk a pode mnou něco cvakne, jak nějaká věc zapadne na své místo. Pohybují mnou, pomalu a hladce. Hvězdy se pootočí.

Potom nosem zachytím pachy. Výbuch štiplavého kouře a pach gumy. Pot a cosi hlinitého.

Taky ucítím v puse chuť krve. Pohnu jazykem a pokouším se ohmatat vnitřek úst. Všechno je hrozně citlivé, špičkou jazyka narážím na zubaté výčnělky a prázdná místa v opuchlých dásních.

A přicházejí další zvuky. Křik. Pláč. Sténání. Siréna utichne a roboticky znějící hlas klidně pronáší, že pomoc je na cestě.

Na sněhově bílém laku sanitky se odrážejí rudé záblesky majáků.

Vnitřek sanitního vozu. Hladká bílá střecha. Nad hlavou skříňky se zdravotnickým materiálem, zajištěné proti otevření kovovými západkami. Nade mne se sklání tvář té paní z lékařské pohotovosti a ještě nějaký muž. Ona se usmívá, on se mračí, ale já z toho vnímám jakousi směšku, protože nemůžu zaostřit pohled na jednoho ani druhého, pořád se mnou něco cloumá, houká siréna, takže zřejmě jedeme ke Svatým andělům.

Najedeme na hladkou silnici a potom vidím méně roztřeseně.

To ten muž. Ten se usmíval.

Potom mě zvedají a vzduch kolem mě je prosycený pachem dezinfekce. Světla v nemocnici ostře bíle září. Někdo by jim měl říct, že tahle světla rozhodně nikoho neuklidní. Měli by tu mít svítidla se svatozáří, jako byla ta pouliční lampa. Když zavřu oči, slyším povrzávání nohou obutých v teniskách, které spěchají vedle mého vozíku, jehož kolečka šustí a hrkají na podlaze nemocnice. I přes zavřená víčka mi do očí proniká světlo, takže dokážu poznat, kdy se nade mě někdo nakloní, protože mi na tvář padne stín.

A naráz začínám opět všechno cítit. Začíná to jako vlna, která se mi převalí přes končetiny. Na nohou i pažích mám pocit, jako by mi z nich někdo sloupł kůži. Vnímám všechno, a to všechno je jen samá bolest. Vykřiknu a běžec s mým vozíkem přidá na tempu. Bolest se mi stěhuje do žaludku a odtud vystřeluje šípy až do vršku hlavy. Nemám na těle asi ani kousíček, který by nebolel. Nohy, paže, trup, krk, hlava, ústa, oči. Jako bych prošla mlýnkem. Nedokážu přestat křičet, přestože mě pak o to víc bolí v krku. Ale nemůžu to zarazit. Myslím, že se pokouší mě nějak utišit. Cítím, jak se mnou hýbají, strkají do mě, a taky chápu, že se mi pokoušejí něco říct, jenže kvůli svému hlasitému křiku žádnému jinému hlasu nerozumím. Zvládám jen dát najevo, jak se cítím a jak mě všechno bolí, a říkám si – *Je tohle umírání?* Snažím se jim říct: *Zastavte to!*

A pak to naráz všechno skončilo.

Probudila jsem se v malém, béžově vymalovaném pokoji se svislými vinylovými žaluziemi a kolem mě pípaly všelijaké přístroje. Po obou stranách béžového plastového stolku s nohama opatřenými kolečky stála čalouněná křesílka s dřevěnými područkami. Já jsem byla zakrytá modrou příkrývkou. Neměla jsem potuchy, v jakém jsem stavu, jenom nohy se mi zdály mnohem větší než obvykle, tak jsem si domyslela, že

je mám v sádře. No paráda. Ruce jsem taky neviděla, a když jsem s nimi zkoušela hýbat, nic. Buďto mi úplně chybí paže, nebo mi dali nějakou anestezii, která ještě nepřestala působit. Cítila jsem se úplně grogy, a navíc jsem odevšad vnímala tupou bolest. Ještě že jsem svedla hýbat aspoň očima, abych se mohla podívat kolem. V pokoji jsem byla sama. Jen já a pípající monitory a na stolku na kolečkách postavený orosený růžový plastový džbán. Ale žádný pohárek. Vyplázla jsem jazyk. Rty jsem měla úplně suché. Ráda bych si dala trochu vody, ale hlas mi zřejmě nefungoval, a tak bych o ni nemohla požádat, i kdybych nebyla sama. Šátrala jsem prsty, jestli nenahmatám tlačítko k přivolání sestry nebo něco podobného, aby někdo – je jedno kdo – zjistil, že už jsem se probírala, a začal se o mě starat, nebo mi řekl, co se stalo, a tak vůbec, ale pořád jsem prsty necítila a nemohla jsem ani zjistit, jestli je vůbec ještě mám.

Ráda bych věděla, jak vypadám.

Ráda bych věděla, kde všichni jsou.

A ráda bych věděla, co se stalo s Lonniem.

Když jsem se znovu probudila, můj pohled padl na nemocniční kachlíkovaný strop. Kachlíky toho druhu, jejichž barva je křížencem šedé a béžové – že by *šežová*? napověděla mi zmatená mysl –, tvořily mřížku, která jako by člověka sváděla, aby je začal počítat, zvláště když nevidí nic jiného. Svítila tu tlumená světla a nedokázala jsem poznat, jestli je to stejný pokoj, v jakém jsem ležela předtím, nebo mě někam přestěhovali. Zdál se mi menší, a jako by tu bylo méně těch hučících a pípajících mašin, než když jsem byla posledně při vědomí. Takže přece nějaký pokrok, napadlo mě. Zkusila jsem se pohnout, ale znovu neúspěšně, a tentokrát jsem ze svého těla neviděla vůbec nic, protože jsem ležela na zádech jako placka. Možná už nohy vůbec nemám. A možná

ani tělo. Napadlo mě, jestli je technicky možné, aby člověk přežil jen jako samotná hlava.

Uvažovala jsem, jestli ze mě ty léky, co mi dávají, nedělají cvoka. To mi připadalo jako přiměřené ohodnocení mých duševních schopností.

Otevřely se dveře a zase zavřely a zaslechla jsem matčin šepot: „Jak dlouho to ještě bude trvat, co myslíte?“

„Uzdravování bude obtížné, paní Marshallová. Utrpěla rozsáhlá zranění. Musíme postupovat pěkně den po dni.“

Zaslechla jsem cosi jako tlumené vzlykání a do toho ot-cův hlas: „Carrie by ji ráda viděla. Přivezu ji sem zítra po škole.“

Carrie přece v sobotu nechodí do školy. Ráda bych se ze-ptala, o čem to mluví. Ale pak mě napadlo, že už asi nebude pátek a zřejmě ani víkend. Zkusila jsem říct *hej, lidi*, ale z pusy mi vyšlo celkem elegantní „unchh“. Jako bych byla omezena na slovník vesničanů z Minecraftu.

Rodiče přiběhli k mé posteli, asi je rozrušilo, že jsem se vůbec dokázala ozvat.

Hej, zkusila jsem to znovu. Ozvalo se „unch“.

„Bianko!“ řekla matka tiše. Po tvářích se jí koulely slzy a nechávaly jí v mejkapu světlejší stružky.

„Jak se cítíš?“ zeptal se táta.

Zkusila jsem přikývnout. Bolelo to.

Pak ke mně přistoupila žena v bílém plášti a rodiče po-odešli. Měla velikánské tmavě hnědé oči a přes rameno jí spadal černý cop. Když se sklonila níž, cop se svezl stranou a odhalil jmenovku. Stálo na ní DR. NAYOVÁ.

„Ahoj, Bianko,“ řekla. „To mě těší, že tě vidím vzhůru.“

Chtěla jsem se zeptat: „Jak dlouho jsem byla mimo?“, ale vydala jsem jenom sténání. A musím přiznat, že jsem ke všemu bohužel trochu slintala. Matka se ke mně naklonila s papírovým kapesníčkem, aby mi utřela sliny, a tvářila se ustaraně.

„Od té nehody už uběhl skoro celý týden,“ řekla doktorka Nayová, jako bych plyně mluvila. „Podařilo se tě konečně stabilizovat natolik, že jsme tě mohli probudit.“

„Jak moc jsem zraněná, paní doktorko?“

Lékařka několikrát ťukla do tabletu a kamera připevněná k okraji přístroje vykreslila hologram. Před očima se mi objevila miniaturizovaná verze mě samotné. Měla jsem z toho divný pocit, jako bych koukala na plánovací dokumentaci k vlastnímu já.

„Měla jsi velké štěstí, Bianco. Kdyby tě stejná nehoda potkala před několika roky, tak bychom možná ještě neměli potřebnou techniku, abychom ti pomohli.“

Já jsem se tedy vůbec šťastná necítila, protože jsem měla celé tělo v sádrovém krúnýři a tak vůbec, ale věřila jsem, že má pravdu. Doktorka Nayová klepla ještě několikrát do tabletu a na různých místech hologramu se rozzářilo skoro deset různých bodů. Takhle novinka byla hodně špatná: obě paže zlomené, zlomená stehenní kost, tři zlomené kosti v pravé noze, dvě zlomená žebra, zhroucená plíce a otřes mozku. Vypadalo to jako nějaká počítačová hra *Totálně zmrvená operace*.

„Výborné je, že jsi taková bojovnice,“ prohlásila doktorka Nayová.

Nevybavilo se mi, že bych někdy oplývala nějakou bojovností, nevěděla jsem, kdo všechno stál kolem mě, ani jak jsem se dostala do téhle ohyzdné malé místnosti, kde to páchlo borovicovým osvěžovačem, léky a močí – doufala jsem, že to poslední jsem nezavinila, ale tušila jsem, že ano.

Doktorka Nayová se ke mně zase shýbla a upravila průtok na sáčku, z něhož vedla infuze. Hned jsem pocítila, že mě na pravé straně něco zastudilo, a usmála jsem se, protože jsem konečně cítila svou ruku. Chlad se šířil a celou mě zaléval, načež mě jako mlha pomalu zavalila podivná těž-

kopádnost. Doktorka Nayová mluvila s rodiči. Nejspíš toho měla hodně na srdci. Pokoušela jsem se sledovat, co říká, ale měla jsem problém ji vůbec slyšet. Namáhala jsem se, abych něco cítila. Ale všechno marné. Bylo to jako plavat proti proudu za silného přílivu. A pak světla zase zhasla.

Do třetice všeho dobrého, pomyslela jsem si, když jsem se znovu probudila. Tentokrát mě obklopovalo jasnější světlo, měla jsem v posteli podepřená záda a mohla jsem se rozhlédnout po běžovém pokoji s čalouněnými křesílky, stolem na kolečkách a opět oroseným růžovým džbánem. Déjà vu. Až na tátu, který seděl v jednom z křesílek a četl si magazín *InfoTech*. Na to, že je starý chlap, se pořád udržuje v kontaktu s nejnovějšími technickými krámy. No, vlastně je to asi jeho práce.

„Ahoj,“ řekla jsem. Tentokrát už mi vyšlo z pusy srozumitelné slovo, což mě překvapilo, a tak jsem ještě přidala divný zvuk – napůl škytnutí a napůl zasténání. No jo. Prostě něco tak divného, jak si jen dovedete představit. To mi věřte.

Otec z křesílka prakticky vyletěl. „Ahoj,“ odpověděl. „Jak jsi na tom?“

Pokrčila jsem rameny, nebo aspoň myslím, že jsem něco takového udělala. Obávám se, že ve skutečnosti jsem se ani nehnula.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se, ačkoli jsem to samozřejmě věděla, ale nedokázala jsem přijít na lepší otázku.

„Pořádně ses pomlátila,“ odpověděl tiše, jako kdyby mi hlasitá řeč mohla přitížit. Natáhl ruku k jedné z pípajících mašinek a dotkl se obrazovky. Znervóznilo mě to, ale nic se nedělo. „Nějakou dobu si tady pobudeš.“ Vzdychl. „Máš za sebou pár operací, a ještě budeš mít sádru.“ Položil mi teplou dlaň na čelo. „Taky budeš muset podstoupit plastickou operaci. Aby ty jizvy nevypadaly tak hrozně.“

Asi jsem sebou šklubla nebo něco v tom smyslu, protože naráz zbledl.

„Není to zas tak strašné. A všechno se to spraví. Oni tvrdí, že už jsi za vodou.“ Uchechtl se, klepl srolovaným magazínem do plastového rámu postele a o krok ustoupil. Očividně už mi nechtěl nic víc říct.

„Co Lonnie?“ zeptala jsem se.

„Cože?“ Zatvářil se ohromně bolestně. Pak několikrát zamrkal a tvářil se ještě hůř. „Bianko...“

Otevřely se dveře a vešla doktorka Nayová. „Dobré ráno, Bianko. Jakkak se cítíš?“

Chtěla jsem jí žertem odpovědět *Jako by do mě vrazilo auto*, ale pak jsem si to rozmyslela.

Otec couvl, aby ke mně mohla blíž. Nasadila si stetoskop, který měla pověšený kolem krku, a poslouchala mě na hrudníku. „Konečně dobře dýcháš.“

Copak jsem nedýchala? S mým dýcháním nebylo něco v pořádku? podivila jsem se.

Podívala se na tátu a přikývla. „To děvče je přeborník, to vám řeknu.“ Pak se obrátila k tabletu, který předtím odložila na stolek, a několikrát poklepala prstem na displej. Znovu se objevil můj divný obrázek, modrý a vznášející se nad přístrojem. Doktorka Nayová mi vysvětlovala řadu operací, které mi provedli, zatímco jsem byla mimo.

„Všechny testy ukazují, že se stav postupně zlepšuje,“ prohlásila. „Teď už jde jen o doléčení, což znamená, že zatím zůstaneš tady v nemocnici.“

Táta se na mě smutně díval a ve mně byla malá dušička. Kolik za tohle všechno budeme muset zaplatit? Kolik školy kvůli tomu promeškám?

„Dostává ty nejsilnější prostředky proti bolesti, jaké je možné v jejím stavu podávat,“ pokračovala doktorka a dívala se přitom na otce. „Ale sestry stejně hlásí, že se každých pár hodin probudí a zkusí se pohnout. I teď v sobě má

tolik sedativ, kolik je ještě bezpečné. Budeme ale muset zajistit, aby se nehýbala.“

Nevzpomínala jsem si, že bych se probírala ze spánku a chtěla se hýbat. Neměla jsem ani potuchy, že bych se budila bolestí, ale tátův zděšený výraz mi potvrdil, že nejspíš tohle viděl naživo a na vlastní oči.

„Co chci říct: prozatím jí prostě nemůžeme dávat víc tišících prostředků, a když je teď vzhůru, mohla by mít... těžkou noc.“

Táta přikývl. Viděla jsem, jak se mu zařaly svaly na čelisti a jak rukama stiskl zábranu na boku lůžka, až jsem si myslěla, že ji zlomí.

„Budu u ní celou noc,“ slíbil. „Ráno přijde manželka. Zvládneme to.“

Potom doktorka Nayová odešla a táta mi urovnal příkrývku, která mě celou zakrývala. Pomalu se mi začal do těla vracet cit a zvolna mi docházelo, o čem to doktorka Nayová mluvila a proč se táta tvářil tak vylekaně. Jako by mě pomalu potápěli do vroucí lávy. Třeba si říkáte, *no jistě, klidně bych si mohl nechat upálit palec, nebo i chodidlo, žádný problém!* Ale ten žár prostě postupně pohlcoval víc a víc mého těla. Kvůli veškeré té bolesti jsem si připadala hrozně slabá. Bolelo mě i to, když jsem se podívala tátovi do obličeje. Nemohl nic dělat a já jsem ho nenáviděla, že nemůže nic dělat, a nenáviděla jsem sebe, protože jsem dobře věděla, jak je bezmocný a jak ho moje trápení mučí.

A co víc... Tohle všechno byla jen má vina.

Někdy během noci jsem se znovu probudila. Otec pospával v křesílku s časopisem položeným na prsou. Měl zuté boty a potichu chrápal. Dveře do mého pokoje zůstaly otevřené a do obličeje mi dopadal paprsek světla – hádala jsem, že od stolu noční služby. Pořád jsem nemohla najít tlačítko k přivolání sestry, ale nějak jsem samu sebe přesvědčila, že už minula chvíle, kdy jsem dostala další léky, protože